

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

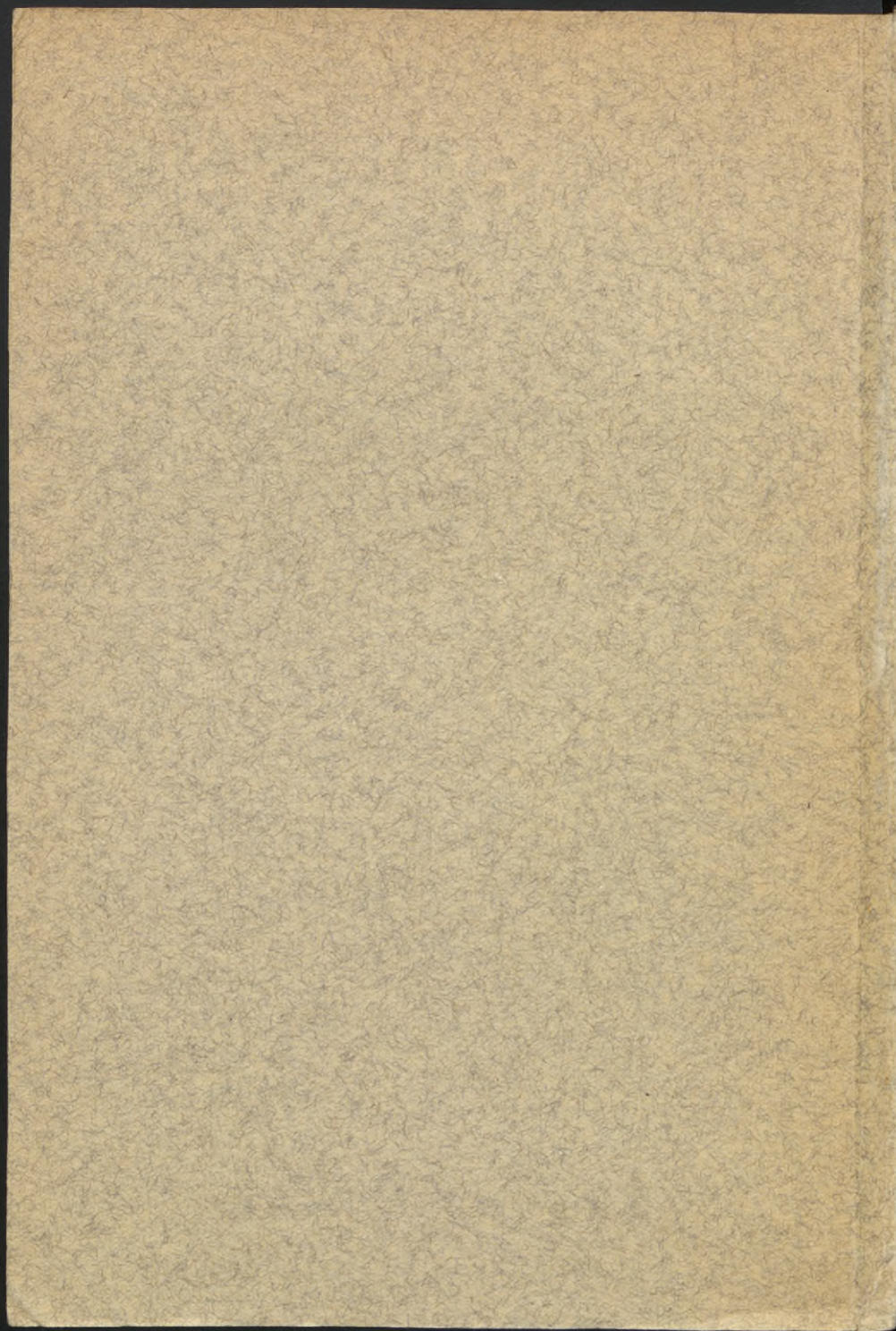
Oh
10

[Mykleburg, A.]

Loarta maskens dæiditki

1919.

(P. 1) Lita
19.

[Anna Nyhoberg]

SVARTA MASKENS DÅRDIKTER

BERGSTRÖM

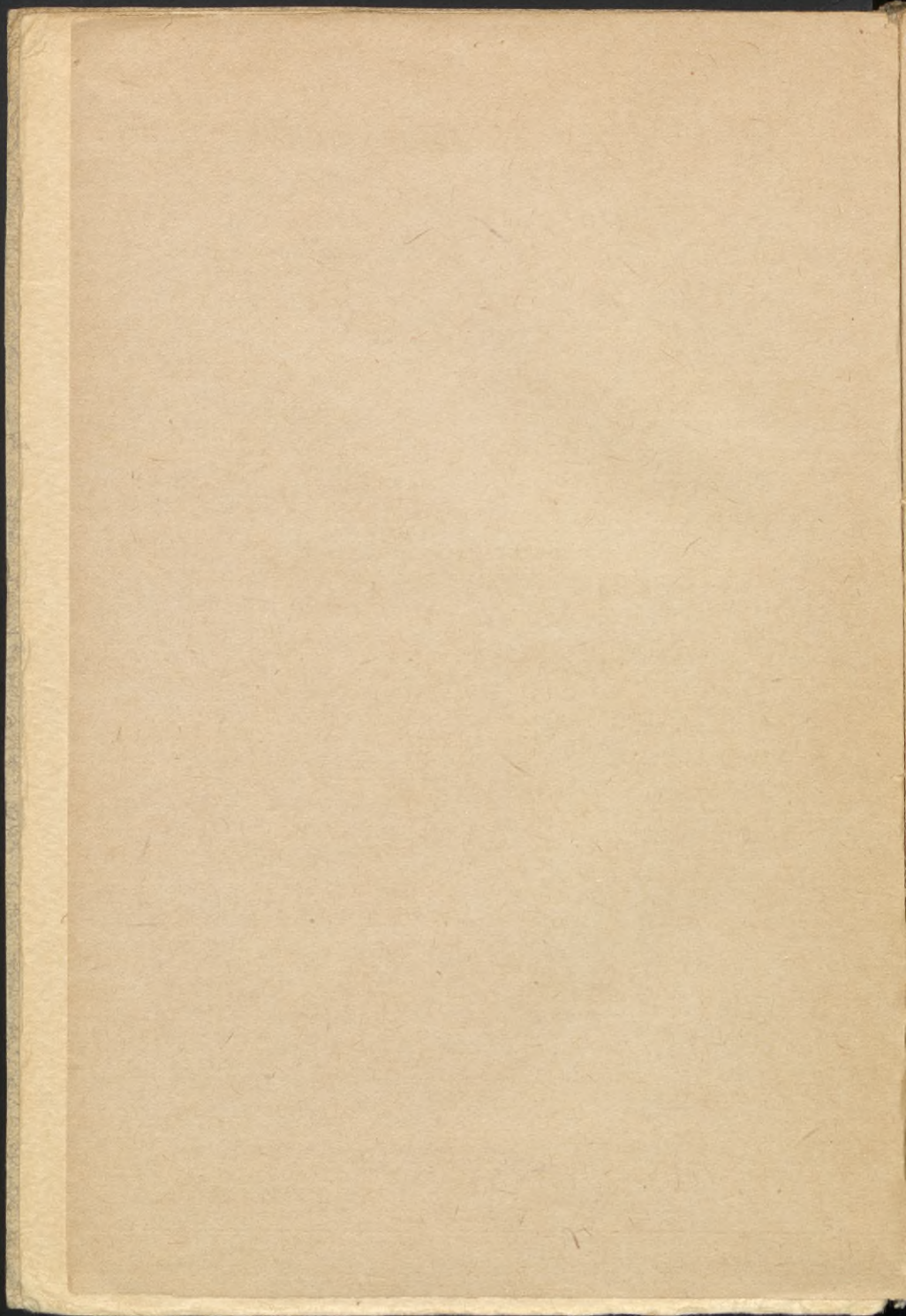
Pris Kr. 1:85

lv. 38 / 1537.

75

SVARTA MASKENS DÅRDIKTER

[Anna Kyhrberg]

SVARTA MASKENS [pseud.]
DÅRDIKTER

BOKFÖRLAGET TELLUS · STOCKHOLM

BRÖDERNA SANDBERGS BOKTRYCKERI
STOCKHOLM 1919

UR EN DARES LEVNAD.

Det var en gång en dåre,
som mången är väl de',
han bodde hela åre'
i toppen på ett trä'.

Han fruktade ej örnen,
som kring i skogen smög;
han siktade på björnen,
som ovan molnen flög.

Och höstens sista lärka
han fånga med harpun;
ej köttets guttaperka
han åt, men hennes dun.

En segelbåt med julle
låg bunden invid strand,
när bort han segla skulle,
han drog den upp på land.

Sitt hår han ofta kamma
med tuppens röda kam.
Så tog han till sin flamma
en smällfet väggmadam.

Ibland han låg i viken
emellan vass och säv
och retades med siken
och ljög för Mickel räb.

Ej hade han en klocka
och ej en almanack.
I sällskap med en rocka
han satt och spelte knack.

Jag håller det för troligt:
fast hjärnan nog var svag,
så hade mannen roligt
långt mer än du och jag.

SANGARENS DAGBOK.

I början av livet så sjöng jag en sång:
»Vid femton års ålder blev stugan mig trång.»
Med getter och får jag ej trivdes tillhopa:
»Jag kan icke annat än klaga och ropa.»

Dock sjöng jag för djuren de känsliga ord:
»I villande skogen jag vallar min hjord» —
men rösten försvann i en bråkande jämmer,
då bytte jag om och tog: »Hjärtat mig klämmer.»

För pigan jag sjöng med en gäll melodi:
»Säg, får jag dig följa, skön Anne Mari?»
Jag retade ogifta moster Sofia
och skralade ständigt: »Du gamla, du fria!»

När innanför ståndet på disken jag låg,
så sjöng jag för kunden: »Mitt liv är en våg.»
Men slaktaren slog mig — jag sjöng för den
uven:
Se, »ögat är borta och näsan är klufen»!

Se'n sjöng jag långt fjärran i främmande
land:

»Vi längtar du åter till fädernesland?»
Där mötte mig flickan, den älskade, rara,
då sjöng jag: »Välkommen, välkommen, du
Klara»!

Jag sjöng, då vi gingo på grönskande stig:
»Kom följ mig till stranden, jag älskar blott
dig!»

Nu äro vi gifta och sorgerna nagga —
jag sjunger: »Kom vimplade drake att vagga»!

FRAN KONRADSBERGS FÖNSTER.

Kom, gamla yngling, följ mig till ett land,
ett sällsamt land, där dårars klokhet skattas!
Var ej förskräckt! Jag räcker dig min hand.
Du skall få nog av det, som alltid fattas.

Se, tallens stam står ren och vit i färgen,
och björkens kottar dingla uti rad.
Här lyser mörkret på de djupa bergen,
och gäddan slår en drill så gråtmilt glad.

Här ser du spåren efter hästens tassar,
och här en långbent tax har flugit fram,
men suggan har med sina många nassar
lyft vingarna från havets makadam.

En loppa sitter fången bak ett galler
och ryter milt och skakar på sin bur;
säg, vad är detta, som från trädet faller,
är det ej klon utav en ilsken tjur?

Ser du, där borta på den ljumma isen,
den vita negern går i brännhet snö,
sin fulla tombutelj han satt på spisen,
en ofödd änka är hans längtans mö.

Du stora dvärg, ack låt nu sorgen fröjda,
gråt ut hos mig, om du är full av skratt!
Ack, jag är glad, att vi ej äro nöjda. —
Nu skiner solen fram, nu blir det natt.

MITT MENAGERI.

Jag har ett mycket fint menageri,
och vem som helst får titta in däri,
men djuren äro mest på spridda ställen,
så det är bäst att komma hit på kvällen.

I granen hänger min blodigekott;
min krokodil har krokodille fått,
hans tårar med de övrigas sig blanda,
och anden klagar över dålig anda.

I humlegården humlan far omkring
och söker humlen ibland trädens ring.
Och varje dag på isens glatta bana
min vita pelikan slår pelikana.

Min bäver bävar, han har inget mod,
och hökar har jag i en hökarbod.
Min svala flyger in i källarsvalen,
och valen söker riksdagsmannavalen.

Och antilopen är en lustig kropp,
ej någon hejda kan hans antilopp;
min kaja blickar längtansfullt mot kajen.
Å kors, vad jag blev haj! så säger hajen.

Finns ingen taxa? skäller vilt min tax,
då skrattar laxen: tror du att det lax?
Mig ingen, tjuter taxen, vill taxera!
Nej, säger laxen, gör som jag — laxera!

Och trasten flyger kring i största hast,
han sökt i flera dagar sin kontrast.
Kamelen lider gränslöst bitter smärta,
kameliadamen krossat har hans hjärta.

Nu snokar snoken reda på en »krök»,
men hittar ej min lilla kaffegök.
Taranteln tråder tarantellan lätta,
maneten söker dansa som Manetta.

Min glada glada nu har blivit tyst,
och duvan duven säger ej ett knyst;
sen gångar sengångaren ut och niger
och gläds åt livet, men min tiger tiger.

EN DARDIKT.

(Utdragen med en följetång ur Konradsbergs
Nyheter.)

Bösspipan stoppar jag i munnen in;
en metkrok sätter jag på dörren min
och öppnar alla kranar på pegasen —
vad sedan strömmar ut, det ger jag fasen.

Min nyckelpiga hygglig är och snäll,
i fotogenköket hon står i kväll;
mitt giftermål hon lagar, röd om kinden,
och hänger kläder uppå virvelvinden.

Men gumman, som jag hade uti fjol,
var klen och jämt hon satt på en pistol.
Så skedde, att en dag, när ingen såg'et,
hon tog och hängde sig i järnvägståget.

Ack, hennes kokkonst var helt visst enorm;
hon gjorde pudding i en uniform —
nu vilar hon bak kyrkans liktorn höga;
vid minnet tåras skall mitt nejonöga.

Min sågbock, vilken stångas jämt och slår
med sina horn, jag släppte ut i går
på grönan äng, där små inälvor dansa
och igelkottar tallens toppar kransa.

Nu vill jag ut! Min spinnrock har jag på.
En knallhatt passa skall min hjässa grå.
Pumpstövlar drar jag på mig se'n för resten.
och muskotblomman sätter jag i västen.

Sparbössan och min trogna grammatik,
dem tar jag med mig till en enslig vik;
med ryggs-kott skall jag skjuta några änder,
förr'n till min synvilla jag återvänder.

I teleskopet står en karaffin,
jag fyller mitt förstoringsglas med vin
och säger skål och tack för denna gången.
Nu har jag sjungit slut på polisången.

SVART OCH RÖTT.

(Dårvers i 2 färger.)

I Saltsjöbadens tunnel satt en neger —
till motgång var han född men ej till seger,
han såg till ljusning ej den minsta fläck.
Hans yrke var att uti svarta kläder
få stå och borsta skor av becksvart läder,
och då och då få ta sig en klunk bläck.
Att svartkonst öva hörde till hans vanor;
till läsning hade han blott »Svarta fanor».
Av bläcket blev han sällan på tre kvart.
Hans pappa honom döpt till Svarta Nathan,
själv bodde han i fyran Svartensgatan,
ej underligt om han såg allt i svart.

Längst ner vid hamnen, där små böljor leka,
där låg en flicka i en högröd eka,
och solen sken på hennes röda hår.
Kring hennes kinder yrde salta skummet,
men lugnt hon låg och läste »Röda rummet»,
och rödvin drack hon, av ett gammalt år.

Runt hennes lemmar smög en eldröd klänning,
Av livets kval hon aldrig haft en känning,
allt såg hon uti rött och hade tur.
Vid Rödbotorget bodde hennes pappa,
en röd socialist med kinder slappa,
han sålde rödstjärtar och andra djur.

Men flickans öga föll på stackars Nathan
just som han slank ur tunneln ut på gatan.
Hallå, hon ropade, var ej så rädd!
Gå med till Röda havet, skall vi bada! —
I Svarta havet endast får jag vada,
så sade negern, och nu är jag klädd. —
Ack kom, bad flickan, stig i båten neder,
ni svarta neger, skall jag bjuda eder
rödspotta härlig, stekt i smör och salt,
rödbetor, rödlök kanske ni behagar? —
Nej, utbrast han, jag äter alla dagar
ej annan mat än svartsoppa och palt.

Från denna läckerhet ni er ej slingrar. —
Hon höll en kräfta mellan sina fingrar.
Vad säger ni om denna klo ni fick? —
Mig passar ej att äta kräftor röda,
jag äter upp dom, innan dom ä' döda —
så sade negern med en sorgsen blick.

Se, jag är mörk och dyster såsom natten;
mitt nöje var att gå på »Svarta katten»,
men edert nöje är nog »Röda kvarn».
Ack, bättre vore, att jag aldrig sett er!
Nu går jag hem och spelar »Svarte Petter».
Och negern grät. Adjö mitt söta barn! —

Men flickan rördes av hans djupa smärta;
hon tryckte honom sakta till sitt hjärta,
och negern han såg rött för en sekund.
De skildes för att icke träffas åter —
men flickan svartsjuk är och bittert gråter,
och negern har en släng av »röda hund».

ETT DÅRDRAMA I STOCKHOLM MED
OMGIVNINGAR.

Det handlar om en tärna, så oskuldsfull och rar.
Vem var hon? Ja, det spelar ingen roll, men
hon gick på Jungfrugatan, ty hon en jungfru var
och lik en lilja ifrån Liljeholmen.

På Styrmansgatan mötte hon så en styrman
stark,
han syntes både djärv och oförvägen.
— Förlåt, att jag så här tränger in på eder
mark,
men har ni slaget sett vid Narvavägen?

Då gjorde lilla jungfrun en knyck, så hennes
hatts
förtjusande plörös for sina färde.

— Jag kan er icke följa — jag går att söka plats
som lagårspiga uppå Lagärsgårde.

Fram kommer det en herre, så vräkig som en
kung,
och stram han var och bar Kungshatt på
nacken.

Ett hus han tänkte bygga, ty späckad var hans
pung,
och teglet det var köpt vid Tegelbacken.

Han strax klev fram och kysste den jungfrun
uppå mund,
men styrman han blev både arg och stötter.
— Följ med mig, sade herrn, för en enda
liten stund
till Hasselbacken, ska vi plocka nötter!

Nu styrmannen blev ilsken: Kom an, ifall du
törs!

Han skrek och mot en höjde Bacchi vapen,
men styrman fick i skallen en stor Hamburger
börs,
och jämmerskrin det ljud från alla gapen.

En fru från Vattugatan slog vatten uppå dem —
de tjöto värre än de vilda djuren.
Polisen skilde båda med sabel och med kläm —
snart styrman satt inom Piperska muren.

Han fördes ut till Nacka, och huvudet höggs av,
och se'n förstod man att han tappat sansen.
I Alkistan han lades — men tänk att på hans
grav
har jungfrun gått och lagt Midsommarkransen!

EN BILLIG LEVNADSHISTORIA.

Det fanns i förra veckan en man på livets älv,
som levde gott och billigt och gjorde allting
själv.

Han sydde sina byxor, det var en lindrig sak,
men nog de suttit bättre, ifall han knäppt
dem bak.

Av kött och fläsket dyra han köpte ej ett mål.
Han tog och slakta katten och gjorde »får i
kål».

Så sydde han åt gumman, som jämt om huv'et
frös,
av kattens skinn en mössa, med svansen till
plörös.

Och själv han klippte håret, fast inte gick det
flott,
se'n likna han i nacken en vettskrämd igelkott.

Hans ansikte såg ut, se'n han rakat sig och blött,
som kartan över Sverige, med gränserna i rött.

En tand på honom värkte. Han tången tog till
slut
och drog sig runt kring bordet, tills tanden
han fick ut.

Då klockan damp i golvet, han svor en ed
så ful,
men laga den ändå och fick över tvenne hjul.

Så hitta han på gatan en dag en liten bit;
han trodde det var tobak, men det var dynamit.

Han lade det i pipan — o, män'skor, akta er! —
Det var en farlig tobak — han röker aldrig mer.

Begravningen vart billig, det vet vi litet var,
ty utav hans lekamen fanns blott en byxknapp
kvar.

DARFANTASI.

• Ej vill jag skryta att jag jämt haft tur,
jag mera glädje haft av signaturen.
En björn jag gärna ville ha i bur,
men inte alls en sådan i tamburen.

En liten visa vem som helst kan dra,
men en Lovisa gitter ingen höra.
Ha damm i näsan kanske ej är bra,
men en madam kan näsan rent förstöra.

Nog kan ibland man få en konstig min,
men en kamin vill ingen alls ta' på sig.
Att vara »lätt» är farligt utav hin,
men om man är skelett, så kan man stå sig.

Det händer ofta att man kan bli far,
men en fanfar är ganska svårt att bliva;
och mor man kallas, då man ungar har,
för pärlemor man aldrig sig bör skriva.

Om man är lång, man ramlar lätt omkull,
är man ballong, man svävar till Neapel.
En stapel är nog bra, när man är full,
men man bör akta sig för en konstapel.

Vem vill ej sitta stolt uppå en tron?
Vem kan ej snoka upp en mas i Orsa?
Men vem vill sätta sig på en patron
och kalla en grimas för masens brorsa?

I rob man kan gå klädd, tills den tar slut,
men garderoben är för tung på gatan.
En dräkt du hava bör — men går du ut
i andedräkten blott, så tar dig satan.

Med en pion man pryda kan sitt bröst,
men skorpioner fästas ej på västen;
och hästen fått en yvig man till tröst —
en ottoman fick aldrig stackars hästen.

Man straffas, då man handlar grymt och rått,
av lagen dömes man att mista livet,
men har man ej motiv för sina brott,
bör man ej skylla på lokomotivet.

DAMHATTSSYNER.

I söndags jag gick uppå Strandvägen ut
att titta på damernas hattar,
det syns att vår tid börjar nalkas sitt slut,
ty smaken omöjligt jag fattar.

Den första jag såg var i lila och rött,
för den kunna hästarna durka.
Runt om hängde rosor så näpet och sött,
men baktill där hängde en gurka.

En likna' ett kärl — men jag säger ej mer —
fast örat vid sidan var borta,
i stället en lampborste lång man där ser,
och bak satt det tre stycken korta.

Så såg jag en hatt, på vars topp satt en stav,
och rosor var strött över kullen,
men ledsen jag blev, ty den likna' en grav,
när stoftet nyss nedsänkts i mullen.

En dam kom och bar på en präktig rabatt,
reklam för vegetarianer —
båd' persilja, morötter, dill hon där satt
och dito tolv stora bananer.

Se'n fanns där en dam med en märkvärdig grupp,
runt om lyste bladen så gröna,
på toppen stod högt en kanarietupp,
och fram låg en halshuggen höna.

Se'n såg jag en annan högst egen modell,
som bars av en sedesam fröken,
den liknade framtill en stor karusell,
men baktill satt stjärten av göken.

DEN MODERNA EVA.

Vår gamle Adam häromdagen talte så till Eva:
»Min gumma, våra fikonlöv, de torka och bli
snäva,

jag tycker, att du fara skall till jorden nu i kväll
och se, om ej på fikonlöv det blivit ny modell.»

Och Eva gjorde som han bad. Han var ju
hennes herre.

Visst var det sjaskigt, hennes löv, men kunde
varit värre.

Hon löste upp sitt långa hår, och som hon gick
och stod
hon for till staden Stockholm ned att se på
nya mod.

Den andra da'n kom hon igen, och Adam satt
och vänta.

Men var det Eva väl som kom — det var en
stilig jänta
med kjol från nya seklets mod: en halvkort
krinolin

av hela nio meters vidd och därtill gredelin.

Han såg en tott av lingult hår samt långa öron-
kläppar,
en åtsnörd byst, en midja smal och smink på
kind och läppar.
På huvudet hon bar en burk, som ena örat
gömt,
och uppå burken satt en lök — säg, hade han
väl drömt?

Den arma Adam Evas drag förgäves efter-
letar. —

Hon ler — o, ve! han ser en rad av elefantens
betar.

Hon svänger på sin höga klack och ger en
tjusig blick
åt Adam, och så säger hon: »Är jag ej våd-
ligt chic?»

Men Adam såg fundersam ut och strök sitt skägg,
det sträva,

högg tag i kjolens granna tyg och sade skarpt
åt Eva:

»Du plockar all din grannlåt bort, tag av dig
bit för bit!

Din dräkt jag kastar ner igen direkt till Kom-
paniet.

Tag på ditt fikonlöv, min vän, och bliv den forna
kvinnan!

Ditt hår, det mörknar nog igen; och du skall
bli som innan
du for dit ner». Men Eva grät och sade: »Du
förstår,
till ett museum sålde jag mitt fikonlöv i går»!

UR EN DÅRES DAGBOK.

Som dåre for jag förr kring jordens länder,
i skallen både nageltrång och tjock —
men nu jag visar mina käringtänder
och gör för er en liten getabock.

Jag plockat skäggsvamp i den gröna hagen
en munkorg full av skogens överflöd.
Nu går jag hem med' mudderverk i magen
och med en bokstav i min hand till stöd.

Det skall bli fest till arla morgonväkten,
nu skall här dansas på min kannibal.
Vi sväva fram i tunna andedräkten,
tills dess att kaffegöken portugal.

I mina hävstångsarmar skall jag sluta
min flicka, vilken oskuldsfull och ren,
skall spela på sin klingande valuta
och svänga om på runda elfenben.

Jag henne ser i mina oljetankar
med saffransflätan gula lagd i ring.
Men hennes hem är bortom havets bankar,
där stora klapprån växa runt omkring.

Hon sjunga skall de fosterlandskalsånger
ifrån den tiden jag var ung och glad,
då i mitt övermod jag flera gånger
med Åreskutan seglade åstad.

Hett var mitt blod, och jag var näktergalen;
min båt flög hän mot skogens ögonbryn,
där sam den stolta riksdagsmannavalen
och katafalken flaxade i skyn.

En kallsup tog jag till min mat och kände
mig lycklig som en dynamitpatron;
en härlig sjöbuss i min mun jag vände,
förr'n båten styrdes mot en annan zon.

Dock nu jag revat har mitt sista segel —
i svinpäls går jag klädd, ty jag är skral.
Jag såg i går uti min akterspegel,
att hjässan börjar bliva vertikal.

Ej mer en öronsusning hörs från haven.
I tegelpannan ligger djupa veck.
När får jag Bellmansro? Kanske i graven,
se'n jag har hängt mig i ett väderstreck.

EN SVINAKTIG FOLKVISA.

En sorglig liten visa jag nu att skriva går
om ren och trogen kärlek och djupa hjärtesar
och kval, om vilka vi ej kunna drömma,
den handlar om en jungfru, som grymt be-
dragen stod
av sköna slaktardrängen i slaktar Pålmans bod,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Det doftade i köket av jungfru och puré,
när drängen första gången steg in med sin filé,
men, ack, nog glömde han att den berömma.
Då deras blickar möttes, de älskade varann,
så mycket och så kraftigt som nånsin älskas kan,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Snart slaktardrängen tröttna på jungfrun och
sin lek,
och jungfruns salta tårar föll ned i glass och
stek,
fast ingen henne vågade att dömma.

Hon glömde aldrig Kalson, så hette denna
dräng,
han var i hennes tankar, till dess hon gick i
säng,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Så köpte frun i julas ett huvud av en gris,
det gav hon lilla jungfrun att steka i sin spis,
men jungfrun öppnade två ögon ömma
och stirrade med häpnad på grisens anletsdrag:
»Den grisen liknar Kalson — den steker inte
jag!»
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Hon kysste grisens tryne och strök hans feta
svål,
fast efter kärleksscenen hon tvätta sig med tvåål;
i skåpet huvudet hon tänkte gömma.
Hon tryckte det med bävan uti sin heta famn
samt kallade det »Kalson» och andra kära namn,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Till sist med bitter saknad hon »Kalson» lade
ner
i grytan, och nu hade hon ingen älskling mer;
hon sorgebägarn fick i botten tömma.

När »Kalson» åkte neder i grytans mörka
schakt,
försvunno anletsdragen samt all hans tjuvnings-
makt,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Med långa krumelurer i både vitt och rött
garnerade hon »Kalson», vars anlete var dött —
sin heta kärlek ville hon förglömma.

Med papper uti öron och äpple i sin mund
serverades nu »Kalson» en stilla aftonstund,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

MANNEN, SOM LEVDE LIVET
BAKLÄNGES.

Det fanns en gång en man om sjutti år,
som önskade tillbaks sin ungdoms vår.
Ack, sade han, mitt liv är nu förflutet —
den som fick leva om, men helst från slutet!

En vänlig fé, som gubbens suck förnam,
beslöt han skulle få sin vilja fram.
Så började hans liv i galen ände —
han starkare för varje dag sig kände.

Bort rullade ett tiotal av år,
och andra människor fick gråa hår,
men han fick nytt, och skägget uppå läppen
blev mörkt, och så en dag han la' bort käppen.

Rak blev hans hållning, lätta var hans fjät;
hans kind vart fyllig och hans panna slät,
ty rynkorna försvunno en i sänder,
och munnen fick han full av vita tänder.

Hans gumma dog, av ålder torr och gul.
Han sörjde henne ej den minsta smul,
ty, ack, hans blod på nytt begynte spritta:
på unga flickor sågs han gärna titta.

Apollo lik i skönhet och behag
vid tretti år han gifte sig en dag;
på allt för många krockar han fått nappa
i annat fall. Och snart så var han pappa.

Så runno femton år i tiden bort;
hans skägg blev mindre, och hans längd blev
kort.

Nu var han böjd för upptåg och att leka
och ville inte längre hustrun smeka.

Med sonen lekte han som en kamrat —
men denne växte, och vår man blev flat,
när pojken fann sin faders tömmar slappa,
och ett tu tre han klådde upp sin pappa.

Förståndet minskades för varje dag.
Hans fostran skedde mot naturens lag;
snart sattes han i skolans sal, den kvava,
bland andra barn och lärde sig att stava.

Men sämre gick det här för var termin,
han tycktes dummare än en kanin.
Varenda bokstav vart till sist en gåta —
då gick han hem och satte sig att gråta.

Han krympte samman för var dag som gick
och krävde tillsyn varje ögonblick.
Så märkte han till sist, den stackars saten,
att han ej mer förmådde smälta maten.

Bort föll hans tänder och hans vackra hår;
nu räknade han knappt ett enda år.
Det blev att byta plagg och honom vaska,
hans ben sig veko, och så fick han flaska.

Som embryo han nu i vaggan låg —
blott med förstoringsglas man honom såg.
O, mänskobarn, för önskningar er akta!
Som ofödd nu man honom må betrakta.

I HEMLIGHET.

Jag har en gumma med gyllne hår —
o, finge henne ni skåda!

Ty vacker är hon, så det förslår
och har behag för oss båda.

På hennes former kan ingen klaga,
och gå de sönder, plär hon dem laga
i hemlighet.

Och tiger gör hon liksom en mur;
jag slipper lyssna till svador.
Hon liknar Venus till sin figur
med härligt formade vador,
fast när hon springer i underkjolen,
så ligga vadorna kvar på stolen
i hemlighet.

Med varma blickar på mig hon ser;
jag kysser ömt hennes händer.
hon är förtjusande, då hon ler,
med sina bländvita tänder,
men nog jag märkt att se'n fram på natten,
hon lagt dem ner i ett glas med vatten
i hemlighet.

Jag lyder jämt hennes minsta vink,
ty söt hon är som ett russin,
men stora burkar med färg och smink
hon köper hem flera dussin,
och långa håret med färg av tegel
ibland kan ligga på hennes spegel
i hemlighet.

Ej få ni hålla mig för en mes,
fast ni mig kanske beklagen!
För er jag säger i parentes,
att frånsatt alla behagen
båd' hår och tänder och formers svällning,
så liknar gumman en ståltrådsställning
i hemlighet.

HERRN OCH FRUN PÅ LANDET.

(Olika önskningsar.)

Herrn sitter vid sin apparat
i sta'n — men han är trög och lat.
På klockan ser han, full av hat.
När hon slår fem, han far kavat
till landet ifrån bråk och prat.
Och när han kommer till sin stat,
står där en middag, delikat,
med skinka, ärter och spenat
och kycklingar på stora fat
samt sparris, gurka och sallat. —
Och utav denna goda mat
blir magen rund och ryggen flat.
Se'n lägger han sig ner i spa't;
han vet så väl, hur han vill ha't.
Så här han tänker ackurat:
»På landet härligt är att njuta,
om sommarn aldrig ville sluta!»

Men frun får stå vid hemmets ratt
och tänka på båd' ditt och datt,
förrätta husets sysslor glatt,
till hyra spara och till skatt
samt stävja barnens fula spratt,
då mannen svär som en besatt.
Så får hon gå i gammal hatt
och möta gubben med ett skratt,
kring honom svansa som en katt,
fast benen värka utav spatt.
Hon även tänka får på Bratt,
ty mannen super som en tratt.
För henne finns ej planer att
få ta ett bad, förr'n det blir natt.
Ej blir hon rund, hon blir så platt.
Hon sjunker samman, trött och matt,
och tänker: »Vila jag behöver —
om sommarn ändå vore över!»

EN SPÄRVAGNSROMAN PÅ FEM
LINJER.

Hon var så barnslig, ung och skön, en oskuld
såsom Vesta,
men han var full av skämt och list och upplagd
för att festa. ¶

På alla linjer åkte han, tog spårvagn hit och dit,
men hon, som var så ren som snö, hon åkte
blott på vit.

Så träffades de dock en gång. Han fick en blick
av duva,
men själv han var i klotet tung och hade lindrig
snuva;
kanhända märkte hon dock ej att han ibland
sa' hick!
då fram hon steg och frågade när nästa spår-
vagn gick.

Strax lågan slog på allvar ut, ty oskuld kan
behaga,
och artigt djärv han henne bjöd på spårvagns-
tur till Haga.

Hon gladdes åt att åka få på kärlekslinje röd —
där ute svuro de varandra tro i lust och nöd.

Den andra dagen växlade han ringar med sin
sköna.

Ringlinjen se'n de åkte runt på hoppets vagn,
den gröna.

I flera veckor levde de i ständigt kärleksrus,
och han la' bort att supa, festa och att bruka
snus.

Men lyckan är ett vanskligt ting, ty bäst hon
är i tagen,
så vänder hon oss ryggen till. Så hände härom-
dagen

vår man fick se en vagn försedd med falskhets
gula färg,
där flickan satt med en kadett och åkte till
Karlberg.

På Odengatan stod han kvar med ett förkrossat
hjärta,

hans blick blev stel, hans själ fick kramp av out-
säglig smärta,
men vreden sjöd inom hans bröst; han vart
av ilska blå,
och i förtvivlan sökte han en blå vagn hoppa på.

Men blåa vagnen gick för fort och det var
svårt att hoppa
— kanhända att det bättre gått, ifall han varit
loppa —
nu gjorde han ett konstigt skutt — det blev
hans sista färd,
ty genast han fick övergång direkt till annan
värld.

AVMAGRINGSPILLERNA.

(Melodi: Vaxholmsflickan.)

Det fanns en flicka i Askersund,
som av naturen var tjock och rund,
och mycket åt hon, och värre blev hon,
men efter avmagringspiller skrev hon.

Hon skulle tagit dem enligt lag:
blott några stycken för varje dag,
men för att bliva så smal som masken,
så slök hon allt vad som fanns i asken.

Och verkan heller ej uteblev:
i synen liknade hon en slev,
och hennes kroppshydda vart ej fager —
hon borde skickats till ön Amager.

Skelettet skramlade, när hon gick;
av alla fick hon en ömkans blick.
Hon tordes aldrig gå ut i solen,
ty benen skuro igenom kjolen.

Men flickans fästman, ett stackars nöt,
bjöd henne sitta uti sitt sköt;
där satt hon kvar, och han fick ej dä'na,
förrän hon sågat utav'en knäna.

En smula rädd om sitt arma liv
han drog sig undan, ty som en kniv
skar hennes kyssar hans kind och läppar,
och hem han linka på tvenne käppar.

Att detta kvinnliga fenomen
få »knäppa av» var man inte sen,
för fotografen dock hände fauten,
att flickan fastnade ej på plåten.

Men när en morgon hon borta var,
och sängen synats av mor och far
från största skruven till minsta gängan —
så låg en benhög i ena kängan.

SVENSONS LOPPA.

Herr Svensson var en ungtkarl, som sjöng och
log och söp,
det skedde dock med måtta och sällan att han
kröp;
han kände alltid, när han skulle stoppa.
En afton kom han hem, se'n han varit i ett
gång,
och anade ej faran, som lura i hans säng:
där fanns en ganska stor och präktig loppa.

Herr Svenson trygg sig lade och tänkte somna
in,
då fick han känna krypet, som pillra på hans
skinn,
han svettades och började sig vrida.
Hon kittlade herr Svenson på mage och på
ben —
hon levde ju på hoppet och hennes själ var
ren —
så högg hon fast sig i hans ena sida!

Herr Svenson låg och kände att han fått loppan
fatt,

med djuret uti nypan han klev i svartan natt
ur sängen opp och tände först på ljuset;
på golvet la' han loppan, fast inte låg hon still,
fick fatt i stora yxan och tog och smällde till,
så upp flög alla människor i huset.

Så kröp han ner och tänkte uti sin varma säng,
hur dumt det var av loppan att välja till terräng
hans nakna kropp, ty därav ljöt hon döden. —
Men loppan satt och skratta i Svensons vita
plagg,

förlät hans onda uppsåt och hyste intet agg.
Så stack hon till — o, hjälp oss ifrån nöden!

Nu bleknade herr Svenson, fast inte var han feg,
dock tog han icke miste på loppans kvicka steg,
hon gick precis som efter förra mönstret.
Han märkte nu att loppan i skjortan hans höll
hus;

strax fick han en idé, och han tände på sitt ljus
samt skakade så skjortan genom fönstret.

Men skjortan for till väders, ty Svenson var
nervös,

den hamnade på gatan, och han stod kvar och
frös,
trots köld och blygsel hördes han dock stamma :
»Jag offerar gärna skjortan för loppans skull
ändå,
men stackare den män'ska, som skjortan hittar
på,
ty hon får ärva loppan med detsamma!»

Han ropade på Sara, som var hans högra hand,
och inför henne lossa han tungans alla band ;
av vredens skålar fick hon sista skvätten.
Beklagande nu Sara på Svenson blickar ner :
»O ve, o ve, herr Svenson har ingen skjorta mer,
ty alla äro skickade i tvätten!»

För Svenson var det bra att han hade stark
fysik,
och bäst det var för Sara att hon förblev sig
lik —
herr Svenson nu fick låna Saras linne,
ett rent och fint med spetsar kring armar och
kring hals.
Så kröp han ner i bädden och trodde inte alls,
att loppan honom skulle ha i minne.

En loppa är finurlig, ty så är loppors sed —
hon satt gunås i täcket, och snart herr Sven-
son vred
sin kropp i svett och kval och ve och fasa. —
»Hin sitter nog i kräket, som aldrig jag blir
kvitt,
men ligger jag i sängen, blir håret säkert vitt»,
så tänkte han och skrek och svor och rasa.

Och in for gamla Sara, samt värden och hans
far,
en hjälpmadam, pölisén och så en annan kar',
ty alla trodde att det hänt nå't galet.
Herr Svenson han, blev bunden till hand och
fot och arm,
men loppan följde med för att hålla honom
varm,
och båda åkte in på hospitalet.

EN DÅRES MEMOARER.

Nog har jag seglat kring hav och stränder,
och runt kring jorden gjort mången tur,
plomberat lokomotivets tender
och blåsit högt i min krumelur.

Men sedan styrde jag mot en stjärna
långt bortom furornas sockertopp —
jag fick en kyss utav min lanterna
och tryckte hårt hennes himlakropp.

Om livet tog jag en Karolina,
när ner till jorden jag sku'le gå
men föll i sjön på en Vilhelmina
och fick en liktorn på min platå.

Ur min revolver flög morgonkulan —
på havet ensam jag låg och pep
och höll mig fast i den lilla smulan,
som än fanns kvar av mitt kafferep.

Jag flöt i land men höll fast i svärdet;
snart låg jag trygg uppå strandens sten.
En solvarg sprang över mellangärdet
i månens blekgula fotosken.

Tänk, om jag drunknat uti kravatten —
min hjärna löpte båd' hit och dit,
och min peruk, som var svart som natten,
blev av förskräckelse akvavit.

Nu hör jag fjärran uppå en pinne
en bondtupp gala med stämman gäll —
men jag som dåre får sitta inne
uti en mindre violoncell.

HERR LARSONS FLYTTNING.

Herr Larson skulle flytta från huset tjugufyra,
ty värden, där han bodde, nyss ökat på hans
hyra,
och ävenledes ohyran hade ökat sig
i väggarna; och därför en flakvagn han fick
låna
och spände för sin piga, som lipade och dåna,
men själv han bar ner möblerna, så munter
och vig.

Han var visst ingen ungtkarl med paraply och
krage,
som flyttar lätt och ledigt — nej, Larson hade
mage
och levde som en herre med tvenne rum och
kök.

Herr Larson hade klocka, en soffa, bord och
stolar
och kläder utan ände, och pigan hade kjolar,
därjämte fanns det palmer, en fikus och en lök.

Men trött han blev omsider: han bodde fyra
trappor,
och se'n han släpat ner en mängd sängar, stolar,
kappor,
så började han märka att kroppen ej var sval;
när upp och ner han gått hundratrettifyra
gångar,
så slet han av sig rocken och byxor och kal-
songer
och satte sig och svor i sin stökiga lokal.

Ty ännu fanns det mycket, som skulle ner på
gatan,
och Larson satt och tänkte: Då va' väl ändå
satan,
om ej på detta mojet jag snart ska få ett slut!
Här står ju kvar en lampa och fyra karaffiner,
ett tvättfat och en spegel och två små amo-
riner —
jag tror jag skickar skräpet igenom fönstret ut!

Han gjorde som han tänkte, fast allting gick i
stycken,
och sist igenom fönstret han slängde lilla jycken,
se'n hyva han ut pigan, som oförmärkt slank in;
för grannarna han knäckte varenda fönsterruta,

och jycken fanns det liv i, men pigan hon
fick sluta
båd' tjänsten hos herr Larson och levnaden sin.

Herr Larson själv fick flytta in på holmen,
den långa,
där rummen äro mörka och kusliga och trånga
med ganska lindrig utsikt åt Mälarns vackra
sjö.

Och blir han än benådad, är det till ingen nytta,
ty Larson har bestämt sig att aldrig mera flytta,
och hellre än han flyttar, han lägger sig att dö.

KÄRLEK JORDEN RUNT.

(En roman i 7 limmeriekare.)

Det satt en herre på Cotopaxi
och höll ett band med en liten tax i.
Han var kokett,
en riktig sprätt,
och ganska malli' och kaxi'.

Det gick en flicka vid Mississippi,
hon var så söt och hon var så vippi'
men kär och het —
och fadren vet,
om inte hon hade pippi.

De möttes båda i San Fransisko
uppå en is, där de åkte skri'sko,
men flickans far,
en klarsynt kar',
gav herrn förfärligt med pisk — o!

Den grymme fadern från Missolonghi,
som sina knapphål var allt för trång i,
han flickan tog
och hemåt drog
och gav'na påsar med strång i.

Då sände älskarn från Otaheji
med en person, som han hade lejt i
sta'n Trälleborg,
en liten korg
med några brön ifrån Feith i.

Men korgen slängdes i floden Tigris —
vem kunde tro att det var skön Sigri's.
Av kärlekskval
blev flickan smal
och låg så slö som en digris.

Nu har man sänt henne till Gibraltar;
där finnes ingen, som mä'na daltar.
Som gammal mö
hon går i frö,
ty ödet grymt sig gestaltar.

STORA FÖTTER.

En sorgens klagolåt, sjungen på melodin:
»Jänter å flecker, då va' mitt liv».

Den dag jag te' världen krånglat mej fram
satt farsan och knäckte nötter.
Men morsan ho' grät å sa': »Tocken skam!
Va' grabben här stora fötter!»

I skidtävling första priset jag tog.
Tjo hejsan! Jag va' ej trötter. —
Men inte på nå'ra skidor jag stog —
jag åkte på mina fötter.

Så växte jag opp, å så kom jag ut
i livet å valla krötter —
men bliga då' gjord' vareviga stut
å kviga på mina fötter.

Å se'n vart jag kär, å hjärta dä slog
å picka för gårdens dotter —
men jänta ho' fnissa, å jag förstog
ho' fnissa åt mina fötter.

Jag grät å jag sa': »Å säger du nej,
så tror jag bestämt jag flötter».
— »Dä blir inte gött», sa' flecka, »för dej
te' flötte på dina fötter.»

I bröstet dä' känns så könstigt å trångt,
å värst ä' dä, när jag spötter —
för om jag än spötter allri' så långt,
jag spötter på mina fötter.

Å när Sankte Per jag träffar en gång,
där allting så ljust och gött är,
så säger han nog: »Vår port är för trång
å du har för stora fötter».

LILLA STINA.

Stilla gråtande satt lilla Stina
stekvarm dag uppå en stenhård sten,
medan grymt och biologiskt bina
bittert beto hennes bara ben.

Filip, filmens kung, i kläder fina,
kom och frågade: »Vad felas fen?
Kan min flinka flicka icke flina,
du som flera gånger flen i Flen?
Solens sken vill vänligt på dig skina.
tycker du då mer om fotosken?
Gripande det är att se dig grina,
aldrig gren så fågeln på sin gren».

Men nu varseblev han hennes pina —
pilsnabbt flög ett bi in i tupén —
runt om henne slog han armar sina;
följa honom var hon inte sen.
»Nu jag bär dig till mor Katarina»,
sade han; »så kan du bliva ren,

du får sätta benen i en tina.
Sedan styr vi kosan till Athén —
blott ej båten stöter på en mina,
som oss förorsakar större men.
Men om krigets åskor kring oss vina,
vända vi väl åter hem till Ven».

MARS-KATTOR.

I huset nummer fyra man vaknade en natt
och for upp, fast man var trött och slapp och
slö —

där stöd och skrek på gatan en katt emot en
katt:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

På vokalerna åkte de från början till slut
med en jämmer som de legat i en sjö.

Man väsnades och svor över deras klagotjut:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Och de spottade och luktade med nosen på
varann —

kanske älskade de samma hulda mö;
man märkte nog på språket, att hatet hos
dem brann:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Så drabbade de samman i en fruktansvärd
vokal,

så att hårena de yrde liksom snö,
se'n slappnade de av och begynte då sitt tal:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Ut skuttade en herre i nattskjortan grå
och gav kattorna förfärligt mycket spö —
ej heller detta hjälpte — de väste fram ändå:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Till sist från ett fönster man hällde ut en spann
full med vatten för att djuren skulle dö —
men tjutet blev allt värre, när vattnet av dem
rann:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Så kom ångvälden fram och dem plattade ut —
ingen tid det fanns för dem att ta adjö —
men en viskning man dock hörde, när allting
var slut:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

RIDDAREN OCH JUNGFRUN.

(Nutida ballad.)

Det hände i senaste månadens lopp,
en forntida riddare vaknade opp.

Men varför han vakna' de lärde må tvista —
hans kropp legat gömd på en vind i en kista.

På Riddarhustorget han darrande går,
tills framför fru Andersons jungfru han står.

— Vart gångar stolts jungfrun, vem är det
I söken?

— Var vänlig, sa' jungfrun, och kalla mej
fröken!

— Säg, får jag dig föra till fader mins borg?

— Håll i mej, jag ska' ju till Östermalmstorg!

— På gångaren hämtar jag dig klockan nio.

— Ja, gör det, sa' jungfrun, så gå vi på bio!

— Min snövita fåle är snabb som en pil.

— Nej, hör du, din griffel, vi tar väl en bil?

— Du månde mig räcka de rosendeläppar!
— Äsch, köss mej om månda', först går vi
och steppar!

— Säg, sömmar skön jungfrun på sitt brudelin?
— Nej ,akta dej noga, så'nt gör's på maskin.

— Som Göran jag strider för dig med en drake.
— Vem tror du vill tampus med dej, stackars
krake?

— Jag skänker er, jungfru, en guldring så gul.
— Så bussigt, sa' jungfrun, den där ä' ju kul!

— Skön jungfru, mitt tal I helt visst icke fattar,
jag menar ju allvar, men I står och skrattar!

— Ja, aldrig jag sett en så rolig manick.
Gå du hem och lägg dej, din tokiga prick!

Och riddaren gick, ty hans själ ville brista,
tillbaks till sin vind och kröp ner i sin kista.

MITT MUSEUM.

Jag öppnat ett museum. Kom hit och titta på
de föremål, som jag har lyckats samla!
De flesta äro nya, men konstiga ändå,
och några äro mycket, mycket gamla.

Ibland de äldsta minnen, som i ett skåp jag har,
så finns av Noaks djur en liten loppa;
där ligger ock den ärta, kung Erik lämna' kvar,
när han åt ur sin fruktansvärda soppa.

På denna hylla ser ni ett stycke polisong,
som hittats under striden med Nils Dacke,
och här är alla tavlor, som Moses höll en gång
i handen, när han stod på Mosebacke.

Här finnes det en käring, som aldrig stått i port
och pratat smörja i båd' ny och nedan,
och här är sockerbiten, som köptes utan kort
en gång för mycket, mycket länge sedan.

Här sitter den person, som sin nästa ej bedrog,
trots att han sålt båd' fläsk och gryn och
socker,
en plats på mitt museum han vunnit har med
fog,
ty han kom inte opp sig genom ocker.

Men se på denna knölen! Jag menar just den
här,
så sällsynt och så svår för er att gissa,
den kallades potatis, men nu den utdöd är,
därom ni eder säkert kan förvissa.

Och titta här på bönan, men rör den inte — aj!
Blir den förstörd, så akta er för straffet!
Ty denna kaffeböna vart ensam kvar i maj,
fast folket trodde det var slut på kaffet.

Till sist en gammal tavla, en bild av Stock-
holms stad
strax innan den blev full av restriktioner. —
Och vill ni nu försvinna, så skulle jag bli glad —
museet rymmer inte fler personer.

EN KLAGOLAT ÅR 1916.

Det är en konst, så kvad en skald, att dö men
ock att leva,
han hade rätt, vi leva nu som sagans Genoveva.
Ej finns det mjöl, ej heller smör och ej en
saffransfläta;
vår mage få vi vänja av och sluta med att äta.

Livsmedelsboken, som jag fick, har alls ej illa
farit,
ty den är lika ren och klar som den från början
varit —
visst sökte jag en enda gång att komma fram
till fronten,
men jag blev klämd och åkte bort till andra
horisonten.

Min gamla katt är tjock och fet, och jag på
honom blänger,
han skall nog bli en präktig stek, när han på
spettet hänger.

Jag svor en gång en helig ed' att aldrig honom
slakta,
men lova runt och hålla tunt man icke skall
förakta.

Med sockerkortet i min hand jag sitter nu
och gråter.
Säg, kommer ej den gyllne tid med punsch
och toddy åter?
Jag ser blott mörker vart jag ser och börjar
snart att frysa —
skall molnen aldrig skingras mer och ingen
näsa lysa?

Min gumma hon tar saken lätt och lider ingen
skada —
i pannan lägger hon en klick av vanlig hår-
pomada,
och fast lavendel och viol de dofta, hennes
munkar,
så måste man dem skölja ned med några vatten-
klunkar.

Förlåt mig, moder Svea, att du otack blott
får röna!
I sången har man kallat dig den glädjrika,
sköna.

Och ärat flög ditt namn en gång utöver hela
jorden —
men då fanns både mjölk och smör och socker
uti norden.

MAGASINSINTERIÖR VÄREN 1916.

Är både öl och dricka redan slut?
Nå, ge mig då en mjölkskvätt här i koppen! —
Då skulle frun ha kommit långt förut,
just nu jag sålde allra sista droppen.

Om det finns kaffe? Ja, det fanns i går,
fru Pettersson i tolvän tog det sista. —
Tror frun att jag av grynen sälja får,
när inga brödkuponger frun vill mista.

En pilsner! Snälla herrn, var skall jag ta'n,
när bryggarn inte lämna' mer än fyra?
Nej, inga ärter finns i hela sta'n. —
Va' sa' fru Blom — va' äggerna för dyra?

Är herrn från landet — eller hör jag rätt?
Potatis! — Inte en kan jag uppbringa. —
Om bruna bönorna bli kokta lätt?
Det tror jag säkert, men jag har ju inga.

Ett kilo socker — kära, snälla frun —
kupong för nästa månad icke gäller. —
Ja, sirap har jag haft, fast den var brun.
Går det ej an att köpa karameller?

Nej, fröken, jag har ingen grädde kvar. —
Vad nu, står madam Andersson och hånar,
som frågar om jag makaroner har —
det har ej funnits här på flera måna'r.

Så stänges magasinet klockan sju.
I morgon får på nytt man börja kälta. —
Men kvar på gatan ännu står en fru
med kassé tom och fyra barn, som svälta.

EN DIKT UNDER KRISTIDEN.

Visst kan det vara kvistigt att bilda ministär
och välja den som passar till minister,
men värre saker finnas — exempelvis det här:
att gå till saluhall'n och köpa ister.

Nog kan det vara farligt att ligga i en sjö
med hajar runt omkring, som äta opp en —
men det är lika farligt att ställa sig i kö,
om man ej har pansar omkring kroppen.

Tenoren bliver hyllad och rosor får på scen;
hur hög än tonen är, så får han fram'en —
men skicka ut tenoren att köpa fotogen,
så tror jag säkert han får stå med skammen.

På ärans höga stege man gärna klättra vill,
till konstens himmel sig en väg man banar —
men att få smör och socker och bröd att räcka
till,

det är en större konst än någon anar.

Att fara upp till månen — den tanken är
abnorm,
och de som bjuda till, de bli allt färre —
men komma på en spårvagn i regn och rusk
och storm,
är lika svårt — om inte det är värre.

FRITIOF KOMMER TILL KUNG RING
ÅR 1917.

Kung Ring satt i högbänk och drack en flaska
öl,
hos honom satt hans drottning, som pudrad var
med mjöl.
Som hund och katt dem båda man såg bredvid
varann,
hon var en stilig böna — men det var inte han.

Då trädde uti salen en kväsigt yngling in,
från huvud och till fötter han insvept var i
skinn.

Han hade käpp i handen med silverknopp uppå
och cigarett i munnen och sämskskinns-hand-
skar grå.

Han satte sig på bänken, i salen längst i norr,
drog opp i smyg en plunta och tog en hem-
gjord »knorr».

De hovmän logo smädligt och sågo på varann
och räckte se'n fram glasen åt luden björn-
skinnsman.

Då ljungar med två ögon den främmande så
vasst,
med ena handen grep han i vrån en gammal
kvast,
han sopade och slängde en hovman upp och
ned;
då viskade de andra: Är karlen inte sned?

Vad är för larm där nere? Vem bryter kungens
frid?

Kom upp till mig, din lymmel, så få vi talas vid!
Säg, har du någon motbok? Var kommer du
ifrån?

Så talte kungen vredgad till ynglingen i vrån.

Helt mycket spör du, konung, men jag dig
svara vill:

Min motbok får du icke, den hör mig ensam
till.

Med nubben är jag uppfödd, fast nu det råder
brist.

Hit kom jag ifrån Bratten, hos honom var
jag sist.

Jag var i forna dagar så fattig som en mygg,
men se'n jag börjat jobba, jag blivit fin och
snygg.

Jag köper upp all olja och smör och tvål och
band
och ruinerar långsamt mitt dyra fosterland.

Ej illa, sade kungen, du lägger dina ord,
men tag nu fram ditt brödkort och sätt dig vid
mitt bord!

Låt din förklädnad falla, låt se dig som du är,
ty björnskinns-garnityret dig ganska illa klär!

Och ifrån gästens skuldra föll björnskinns-
pälsen ner,
i stället nu en frodig gulaschbaron man ser,
hans plånbok uti fickan, den svällde bred och
full,
och kedjan över magen var smidd av äkta gull.

Och präktig stod han för dem i välsydd redin-
gote;
vartenda av hans finger det satt en ring uppå.

I hans kravatt det lyste en diamant så stor ;
stolt stod han där och jäste i nya blankskinnsskor.

Den häpna drottningens kinder de skifta färg
så snällt,
som Grünewald plär måla med rött de vita fält,
som Zorns en Morakulla, som tjock och fet
och varm
står gungande på vågen, så hävdades hennes
barm.

Nu blåste lur i salen och tyst blev överallt,
ty nu bars in på bordet livsmedelsnämndens
galt
med kransar omkring bogen och äpple i sin
mund,
men torr han var och mager och liknade en
hund.

Men kungen log och sade: Vår mat är ganska
skral,
och endast krisöl finnes i nordisk kungasal.
Slå i en hela, drottning, det tycker jag är bäst,
och låt den främling märka att här skall bliva
fest!

Och gästen han tog glaset ifrån den ädla fru:
jag hoppas jag får halvan — se'n kan vi säga
du.

Och såsom ofta händer på krogen än i dag,
den väldige det tömde uti ett andedrag.

Och skalden tog sin harpa — han satt vid
kungens bord —
och sjöng om fotogenbrist och lyse i vår Nord,
om sockerkort och vedpris och ondskan i vårt
bröst
och om de hårda hjärtan, som mjölken höjt i
höst.

Helt skarpt blev där nu drucket allt i det
kungahus,
trots alla restriktioner man fick ett ärligt rus.
Och Fritiof han fick ligga uti en gammal korg,
men Konung Ring den gamle sov hos skön
Ingeborg.

MIN GUMMA.

Min gumma fryser och går omkring i en sjal-
stump,
en doktor pumpat'na med en centrifugalpump.
Jag länge anat att män'skan lidit av magfel,
ty när hon satte sej, pep det till som ett drag-
spel.

Jag minns ej alls hur jag gjorde hennes bekant-
skap —
hon är ej skön, ty hon har ett stort elefantgap;
hon smörjer håret, som är så gult som en lintott,
med kommissionernas ransonerade svinflott.

Ibland bemöter hon mig med hån och med lik-
köld,
men dessemellan hon är så öm som en spikböld.
I går hon slog i mitt stackars huvud ett sax-
skaft,
så hela skallen jag måste linda med vaxtaft,

I varje trappa hon pustar fram som en ångvält;
jag hör ej annat än bara bråk och kupongkält,
men fram på kvällen hon springer kring i vart
gathus

och snokar reda på cigaretter och matsnus.

Hon är ej gammal fast ganska sliten och mal-
torr,

och kroppen liknar en smal och spetsig spiral-
borr.

Jag blir så ängslig var gång hon drar på sitt
smilband,

ty uti munnen har hon en stor krokodiltand.

FANTASI OCH VERKLIGHET.

(Kristidspoesi.)

- Ack, om jag hade vingar, jag flöge tusen
mil!
- Jag skulle vara nöjd, om jag hittade en bil.
- Min lyra skall jag stämma, när dagens skym-
ning dör.
- Och jag skall ta en smörgås, när jag får
bröd och smör.
- Besinna livets korthet, vår tid' blir ej så lång!
- Kanhända om till vår'n man drar in en
brödkupong.
- Ack, elden i mitt inre, den brinner aldrig
ned!
- Du kanske fått en pinne av Bränslebyråns
ved?
- Ej någon vän jag äger, mig älla lämnat har.
- Men om du hade kaffe, så stanna dom nog
kvar.

- En män'ska blott jag söker med lykta och
med ljus.
- Jag går i alla bodar och frågar efter snus.
- Min själ kan sig ej nära av livets galla bäsk.
- Här får du låna kortet, så kan du köpa
fläsk!
- Att trampas ned i smutsen — var det mitt
ödes lag?
- Ta' på dej krigsgaloscher, med sådana går
jag!
- Den väg du går, min broder, den leder till
ett stup.
- Ja, jag skall gå till källar'n och söka få en
sup.

VÅRT LAND.

(Moderniserat under dyrtiden.)

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
ljud högt, o dyra ord!
Ej finns hos oss det minsta grand,
som ej berörts av jobbarhand,
och slut är nu med smörgåsbord
och nubben i vår nord.

Vårt land är fattigt, skall så bli,
och allt försämrat är.
En främling far oss ej förbi,
han har det bättre här än vi,
han lever utan allt besvär
och får vad han begär.

Vi älska sprit, vi älska snus
och ärter och buljong,
vår kaffepannas dova sus,
vårt smör och socker, gryn och ljus —
allt, allt, vad vi ha ägt en gång,
är blott en syn, en sång.

Vem täljde väl de striders tal,
när i var kö man stod,
när mjölken kom, så blå och skral,
när fläsk ej fanns för hungerns kval,
när snäst man gick från bod till bod,
då krävdes tålmod.

Och fördes vi att bo i glans
bland guldmoln i det blå,
det blev för oss en annan dans,
där kanske mat och pilsner fanns,
men jobbarna de skulle stå
inunder och se på.

Din blomning stannar i sin knopp,
den vissnar bort i tvång;
och minskar gör vår stackars kropp
för varje dag som rinner opp —
snart trycka vi på en kupong
vår fosterländska sång.

KALSONS MINA.

»Säg, varför fångar inte Östlund ål?
Jag skulle gärna vilja ha ett mål.»
Så sade länsman Berg och vänligt flina.
Men Östlund öppnade sin breda trut
och sa': »På havet ger jag mig ej ut,
ty jag ä' liksom rädd för Kalsons Mina.

Jag ville meta gäddor och ro drag,
men se, jag tror att jag en vacker dag
på kroken kunde fånga Kalsons Mina.
Hon legat där i nära tvenne år
och skrämt oss fiskare, så det förslår —
man kan ej veta vad som nu finns i'na.»

»Är detta möjligt? Säg!» röt länsman till.
»Här går ni lugnt och tiger som en sill;
begriper ni då ej för död och pina,
att genast skulle ni ha gjort alarm,
ty den skall drabbas utav lagens arm
som uti havet lagt en farlig mina.»

Och länsman arg till Kalson gick:
»Säg, Kalson, var är detta för ett skick?
Jag hör, att Kalson har lagt ut en mina,
och tänk, om nu ett fartyg stöter på!» —
»Jag kan ej göra någonting ändå»,
sa' Kalson, »ty jag har ej själv lagt i'na.

Visst var ibland hon ganska explosiv
och kanske också farlig för mitt liv —
men jag kan knappast låta bli att grina,
de länsman spelat ha ett elakt spratt,
ty jag vill bara säga honom, att
mi' käring, ho' som drunkna' — hette Mina».

STOCKHOLMS STADS FÖRSAMLINGAR.

Min gumma har ett ganska svårt humör,
och för det allra minsta blir hon »skör».
Hon häromdagen satte till att grina,
blott därför att jag längta till Katrina.

En annan gång hon slog mig med sin käpp,
så kluven blev min stackars överläpp,
och se'n i timmar tre hon satt och skria
för att jag ville fara till Maria.

Men kulmen nåddes slutligen en dag:
hon krossade mig nästan i ett tag.
»Ej vill jag sväva uti ständig fara.
Adjö», sa' jag, »nu går jag ner till Klara»!

Jag gick, och gumman bara satt och tjöt,
till dess att alla hennes tårar tröt,
men slutligen för henne tändes ljuset,
och med ett skratt hon skyndade ur huset.

På gatan se'n vi träffade varann,
och gumman sa': »Jaha, min kära man,

att leva ensam är till ingen nytta —
i morgon skall jag till Johannes flytta.»

Jag stod perplex, men munnen drogs till grin,
och gumman höll sig knappast själv för flin.
Vi slöto fred, ty krig är jämt min fasa,
och båda trivs vi bra i Gustav Vasa.

DANS.

Jag minnes forna tiders dans,
man förde sig båd' fint och nätt,
när ingen step och tango fanns
i fin och långsam menuett,
kadrilj, galopp, francais, polkett.
Och sirligt böjdes mången hals
i en och annan gammal vals.

Det var ett varligt stigande,
ett mjukt, behagligt nigande,
ett glidande, ett böljande,
musikens toner följande,
ett par om par framilande
med arm om livet vilande.
Ett blommigt krinolinande
med blick av lycka skinande,
ett fint komplimenterande
med paren alternerande.

I graciösa böjningar
med vackra höfters höjningar
gick dansen stilla, smekande,
i toner lätta, lekande.

Ja, dansen var förtjusande
och sinnet mildt berusande. —
Men tiden ändras, ni förstår,
och jag har sett i detta år
hur den moderna dansen går.

Midsommaraftons ljusa kväll
det skulle bli en munter sväng
på bryggan vid fiolers gnäll.
Och som jag ville se en släng
av dansen, gick jag ur min säng,
ty nöjet lekte i min håg —
men vill ni veta, vad jag såg?

Ett korta kjolars flängande,
ett vidabyxbenssvängande,
ett handpåaxelslängande,
och hattpåackenhängande.
Ett knäigt bakåtförande,
ett klampande, ett körande,
ett stampande, ett gående,
ett trampande, ett flående.

Ett knyckande, ett blickande,
och ryck och axelvickande,
ett livligt knäna böjande
samt händer uppåt höjande.
Ett stigande, ett gumpande,
ett nigande, ett jumpande,
ett oskönt kroppsligt vridande. —
Här slutade mitt lidande
med tårar i mitt ögas glans,
ty ingen möjlighet väl fanns,
att detta skulle kallas dans.

APAN.

Fru Kalson satt i sin fåtölj och läste i romanen,
hon såg föraktfullt på sin man, som somnat
på divanen.

»O, Kalson!» skrek hon, »vad mitt liv är gräs-
ligt trist och platt!
Ack, om jag hade blott ett djur, en fågel eller
katt!»

För att få slippa höra mer, gick Kalson ut i
harmen,
men fram på kvällen kom han med en låda
under armen,
och segerglad han ropade: »Ej någon katt
det är
och ingen fågel — men jag har en apa i den
här!

Jag köpt den av en vän till mig, en sjökaptän
från Japan.

I morgon skall jag släppa ut den underliga
apan,

men akta dig och titta ej i lådans runda hål,
ty apan är ej ännu spak och ingenting hon tål!

Hon uti frihet leva fått och ingen henne agat;
sin herre har hon sönderklöst, så ofta hon
behagat.

Hon koketterar, kråmar sig och jämt för
spegeln står,
en bortskämd varelse hon är och ohandterligt
svår.»

Fru Kalson vart förtjust och glad och livligt
intresserad —
var apan elak, kunde hon med tiden bli dres-
serad.

Men tänk, att frun för Kalson ej i hålet titta
fick.

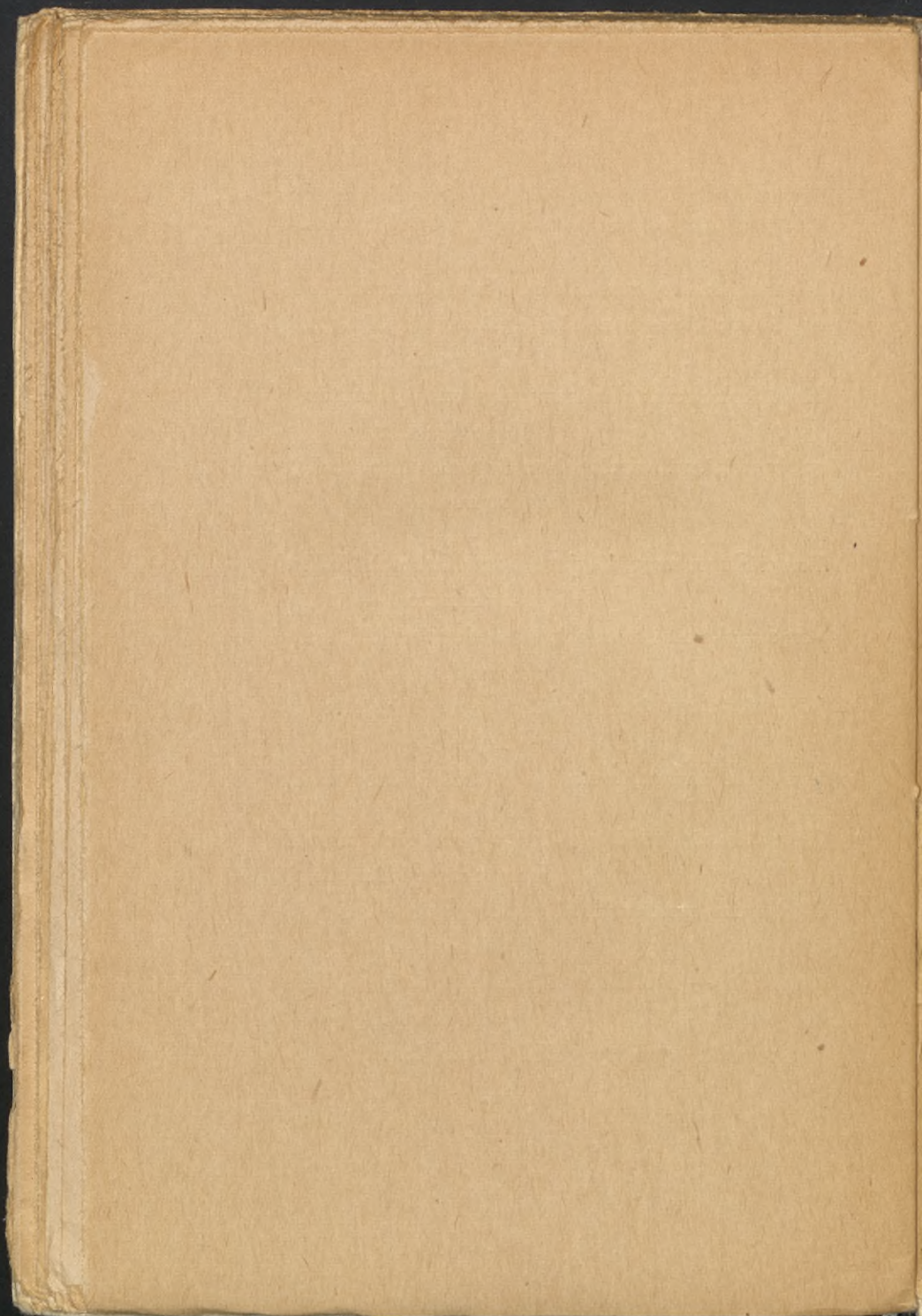
hon ville endast kasta in en enda, liten blick.

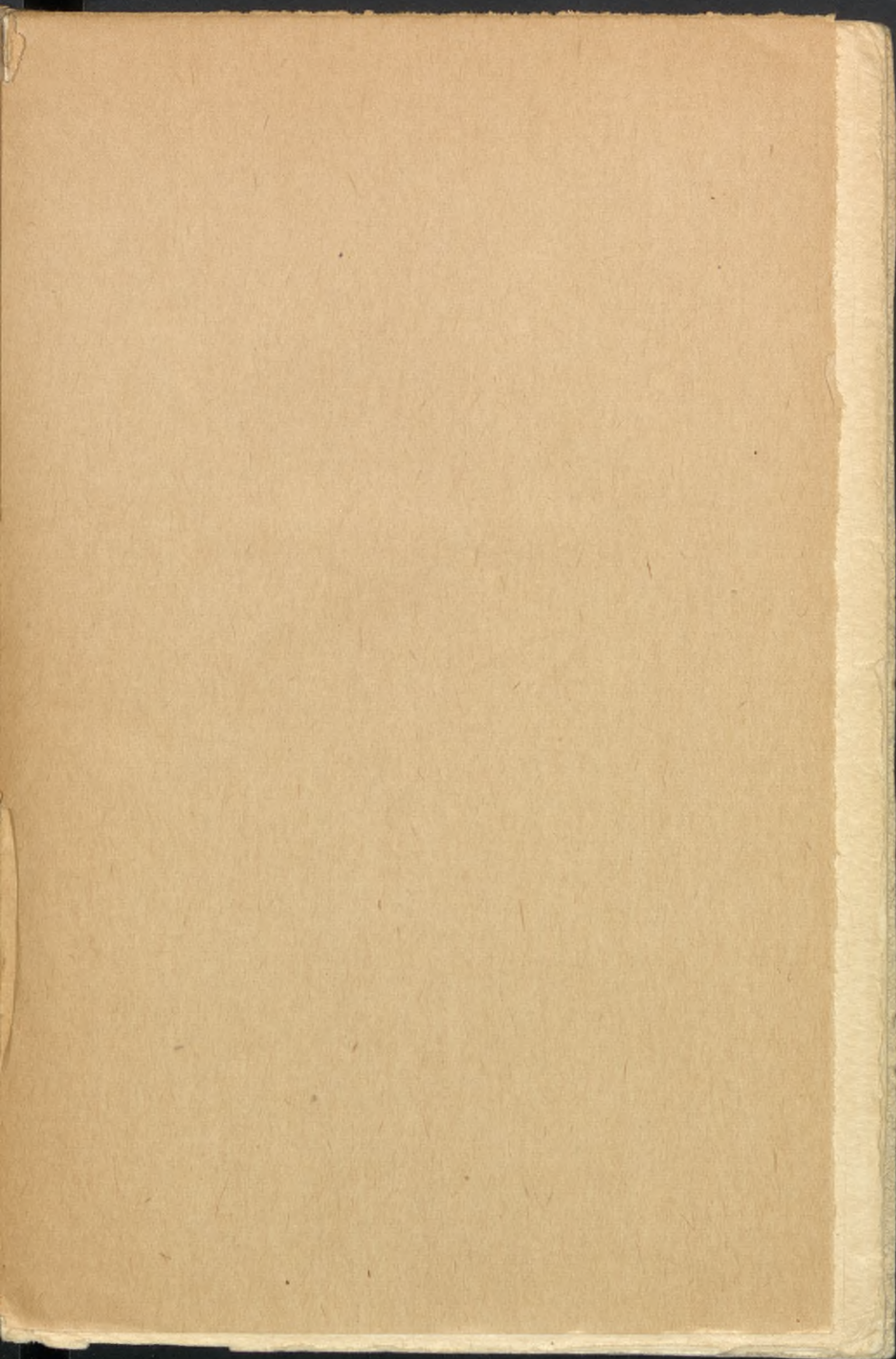
Herr Kalson med ett listigt grin gick ut att
rocken skaka,

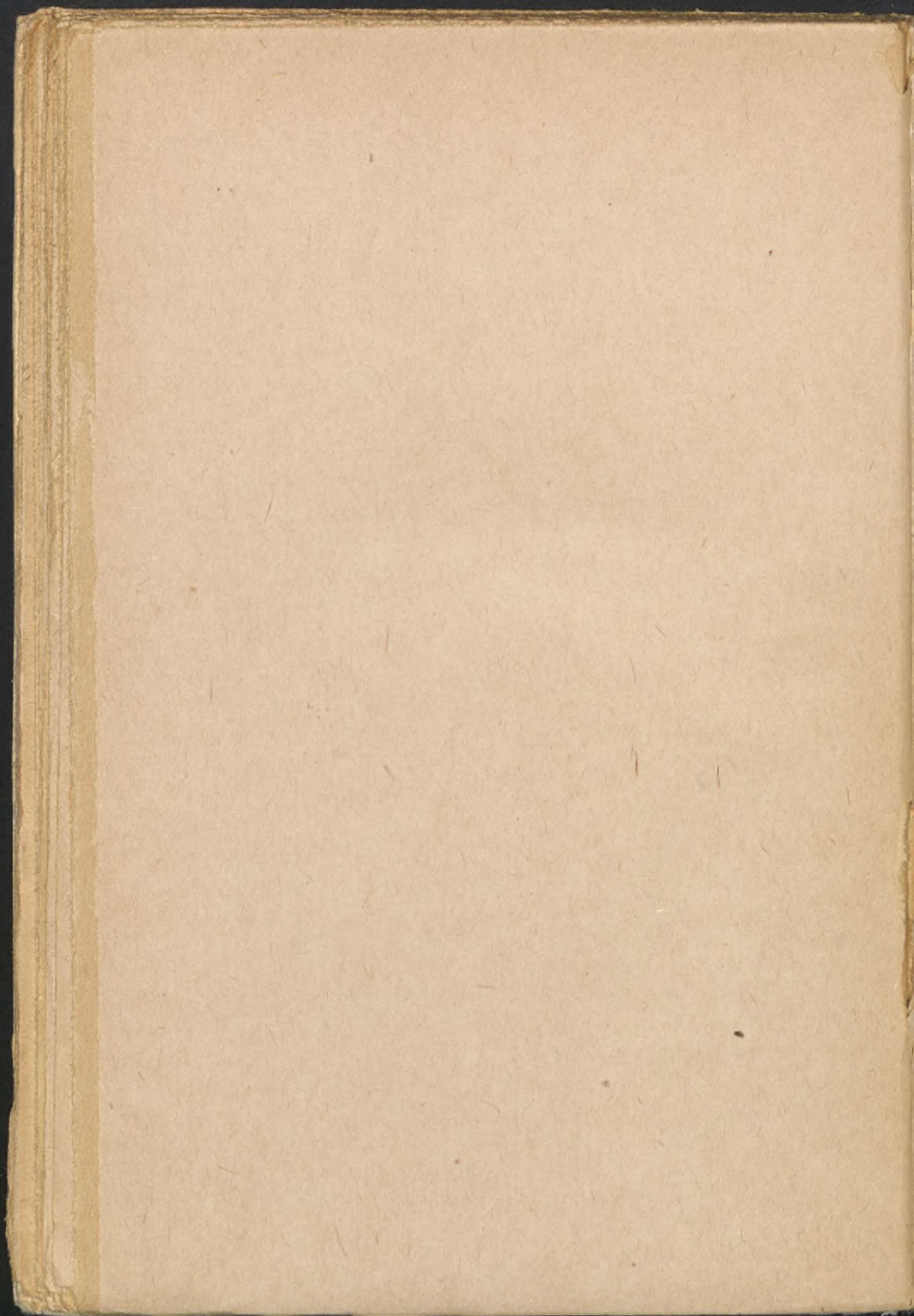
då hörde han en väldig duns och skyndade
tillbaka,

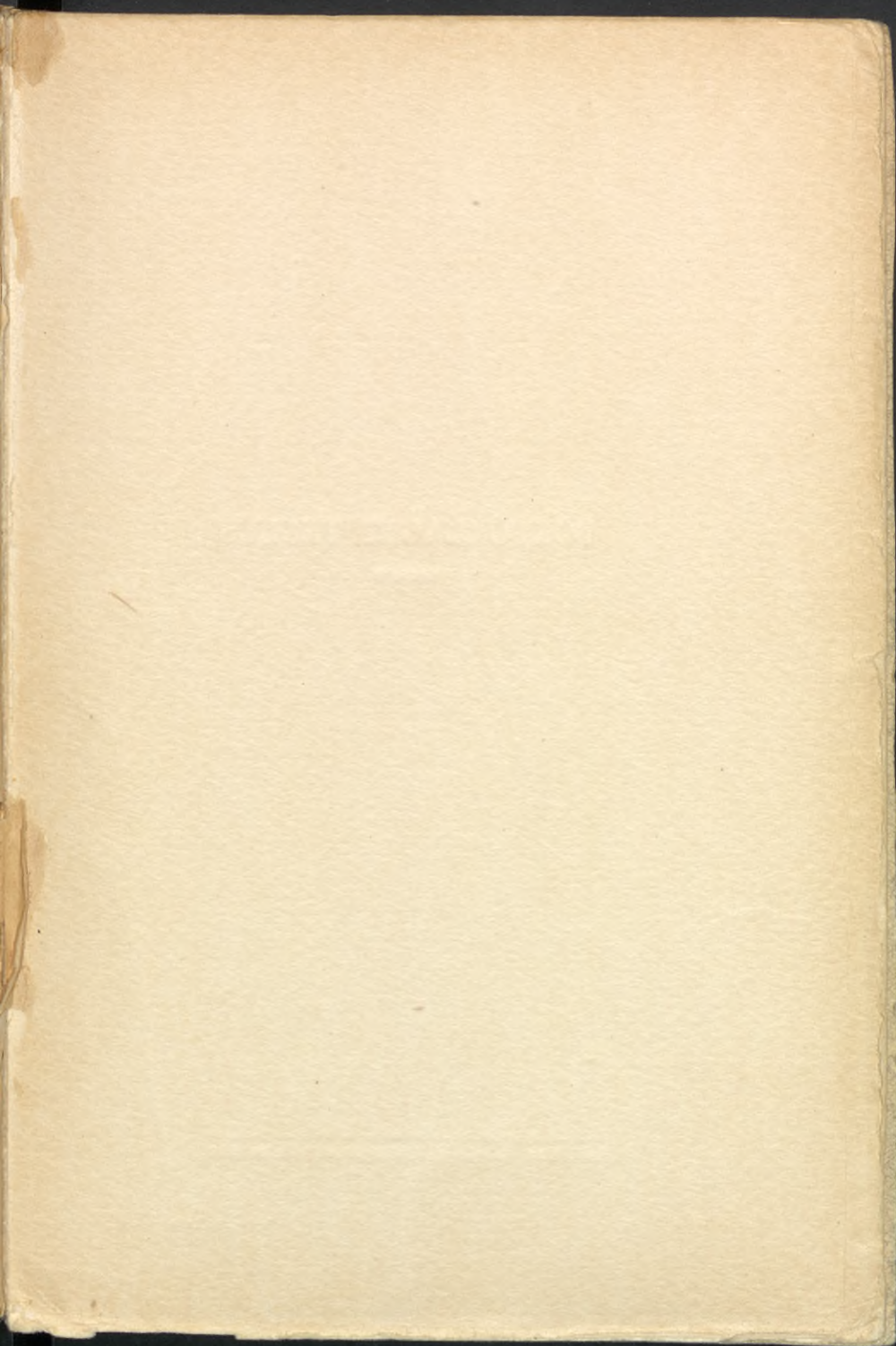
men ack — fru Kalson svimmat av och blek
på golvet låg —

det var sin egen spegelbild, som hon i hålet
såg!

3

BOKFÖRLAGET TELLUS

Bröderna Sandbergs Boktryckeri. Sthlm. 1919.

1001850946

